

[Elgaard.]

ind. Nu kan man jo tillægge de selvregulerende kræfter større eller mindre betydning. Jeg tør i hvert fald sige, at vil man leve i en sund verden, er der ingen regering, uanset politisk kulør, der helt kan undvære medvirken af de selvregulerende kræfter. Hvis man ser på produktionsindekset for industrien, vil man se, at medens produktionen af forbrugsvarer i tidsrummet januar—august 1950, sammenlignet med samme periode i år, kun er steget fra 155 til 156 points, er der en stigning i fremstillingen af produktionsmidler fra 167 til 174 points. Der er altså sket en forskydning til fordel for fremstillingen af produktionsmidler. Hvad angår værdien af detailomsætningen, er der fra november til juni et fald på 19 points. Denne udvikling er, selv når man tager sæsonsvingninger i detailomsætningen i betragtning, udtryk for, at det hjemlige forbrug er faldende. Også i valutastillingen og prisudviklingen er der sket en ændring. Efter den redegørelse, den højtærede handelsminister har fremsat her i tinget, ser det efter et foreløbigt skøn ud til, at underskuddet på betalingsbalancen kan begrænses til et beløb på omkring 500 mill. kr. i 1951—52 imod godt 700 mill. kr. i 1950, hvor vi til at begynde med — som man fra socialdemokratisk side sagde — „lå lunt i svinget“. Hvad prisudviklingen angår, er der sket en nedgang i engrospristallet, medens stigningen i detailpristallet er i aftagende.

Disse tal — jeg skal gerne indrømme, at påvirkninger udefra ikke har været uden indflydelse — peger i den rigtige retning, og det er med glæde, jeg har noteret mig ordene i regeringens programerklæring om,

„at hvis ikke uventede begivenheder indtræffer, vil det derfor være rigtigt nu i nogen tid at iagttage virkningen af de kræfter, der således er sat i gang, før man tager stilling til udformningen af den økonomiske politik på længere sigt“.

Lad være, at der på en række områder kan rettes en mere eller mindre berettiget kritik imod regeringen; det ville være mærkeligt, hvis det ikke var tilfældet. Men trods dette kan det ikke bestrides, at regeringens arbejde har været præget både af målbevidsthed og af logiske slutninger. Hvad der i det forløbne år er sket, peger i den rigtige retning: en indskrænkning af det efter vore øjeblikkelige økonomiske forhold altfor store forbrug samt en sundere og mere formålstjenlig investering, det vil sige en investering, der fremmer produktionen af eksportvarer. Denne udvikling, der sigter imod balance mellem forbrug og reel indtjening, er

i gang. Det er en politik, der, fulgt op af de selvregulerende kræfter, vil kunne genskabe tilliden til Danmarks økonomiske stabilitet og, hvis forhold udefra ikke slår spillet over ende, give mulighed for en højnelse af levefoden i vort land.

Den forrige regering, ministeriet Hedtoft, kendte disse problemers betydning for en sund økonomisk udvikling, men denne regering veg tilbage for vanskelighederne og ansvaret. Den daværende statsminister burde, synes jeg, have fæstet opmærksomheden på, hvad hans partifælle, den tidligere engelske finansminister sir Stafford Cripps udrettede indenfor sit lands økonomiske forhold. Den situation, han stod overfor, kender vi vel i alt fald så meget til her i landet, at vi kan se, at den kur, den daværende engelske finansminister anvendte, var hårdhændet; men at den indenfor den tid, den var beregnet for, havde indvirkning på den engelske handelsbalance og den økonomiske tilstand i England, derom var der mange vidnesbyrd, efter at denne politik havde været ført gennem adskillige måneder. Og der er vist også her i landet en vis beundring for de resultater, som de vesttyske politikere har nået med hensyn til genrejsningen af et krigshærgat, fuldkommen udmarvet land, hvor der i løbet af forbløffende kort tid er sket fremskridt, som i virkeligheden er overraskende. Slikt kan lade sig gøre, når man er villig til i den situation, der foreligger, at kaste nogle af dogmerne overbord og tager det økonomiske problem op til vurdering på et sådant grundlag, at enhver, der ikke hænger sig i snævre betragtninger, må indrømme, at det vil føre fremad økonomisk.

I den politik, den nuværende toparti-regering fører, er der en fremskridtslinie, og det er det lyspunkt, der må få os alle til at stå sammen om at fortsætte denne politik, i fællesskab at bære byrderne og modsætte os, at denne linie afbrydes, før dens absolutte resultat kan fastslås, enten til det gode eller til det onde — jeg for mit vedkommende nærer ingen tvivl om, at det bliver det første.

Jeg var før inde på og vil gerne understrege det igen, at det er min sikre overbevisning, at en politik, der vil slække lidt her og lappe lidt der, vil ikke bringe os fremad eller fjerne vanskelighederne, tværtimod vil disse vokse og måske endda vokse os over hovedet.

De udtalelser, der fremsættes på møder i den rigsdagsløse tid, kan man som regel tage som en slags fingerpeg om, hvorledes årets finanslovdebat vil forme sig. Jeg har også ved denne lejlighed taget et sådant ud-